

— Азъ искамъ да остана, защото съмъ босъ! — издрънка гласчето на Миндилчето, най-малкиятъ пастиръ въ дружината.

— Добре! Хайде сега ние да ходимъ! — кимна на другитъ Буболечката и загълча напредъ по пжтеката къмъ лещака.

Мечката хвърли подиръ тѣхъ единъ остъръ погледъ, па извърна глава и загледа по зеленитъ бостани.

— Миндилъ, имате ли бостанъ? — подхвана той малкото пастирче.

— Имаме, ама е отвждъ, на Бѣли-брѣгъ.

— И нашиятъ е тамъ. Ами не яде ли ти се любеничка, червеничка тѣй, студеничка . . .

— Ха-ха-ха — засмъ се сладко Миндилчето — яде ми се, ама нѣма, а!

— Ей ги, е-е-е! Я вижъ, какви сж се натъркаляли като тикви!

— А-а-а, ей-и пждаря!

— Чакай да видимъ!

Мечката се изправи, тури ржка срещу блѣсналото слънце и загледа къмъ бостанитъ. А после, безъ да продума нѣщо, запрѣстѣ напредъ и заразгледва мѣстността. По едно време дотича като подгоненъ.

— Нѣма никой! Хайде по-скоро!

Миндилчето се заозърта и съ разтреперанъ гласъ, помоли :

— Остави се бе. Вачо, ще ни хванатъ!

— Много си билъ страховивъ, брей! Една любеница е най-после, нѣма да ни обесятъ!

И, като го дръпна напредъ, понижи гласа си:

— Хайде, не бой се, азъ ще вардя!

Миндилчето направи нѣколко плахи крачки, па току се спрѣ, извърна се къмъ Мечката и проплака :

— Страхъ ме е бе, Вачо!

— Мърдай бе! Мърдай доде не се е задалъ нѣкой.

Миндилчето пакъ направи нѣколко стѣпки, като че дебни нѣщо, и пакъ отвърна :

— Страхъ м . . .

— Мълчи! — прекжна го Мечката и вдигна тояга.

Най-после Миндилчето забърза, но тъкмо да крачне въ браздата, нѣщо шумна, и той хукна назадъ като опърленъ.

— Стой бре, глупчо! — посрѣщна го Мечката.

— Бѣгай, че пждаря!

— Никакъвъ пждаръ нѣма бе! Стой!

